

'Het was de ontgoocheling die me hier bracht' -

11/07/2009

Met veel West-Vlaamse ondernemingszin stampte Rita Vandeveldde (60) een klein gastenverblijf op Tenerife uit de grond. Twintig jaar later runt haar dochter het luxueuze complex en werd Casa Rita omgedoopt tot Casa Nele.

Een moeilijke echtscheiding maaide twintig jaar geleden de grond weg onder de voeten van Rita Vandeveldde (60). Even wist de zelfverzekerde zakenvrouw uit Kortrijk niet meer wat ze met haar leven moest. 'Terug gaan studeren, een sportwinkel beginnen of een gastenverblijf op Tenerife? Ik heb verschillende opties overwogen, maar het werd het laatste. Ik wilde alles achter me laten om opnieuw te beginnen. Van nul. Iedereen heeft een reden om naar dit eiland te komen. Anders doe je het niet', zegt Rita, geboren en getogen in West-Vlaanderen.

Rita kende Tenerife zoals de meeste Vlamingen: als een vakantie-eiland van zon, zee en zuurstokroze cocktails. 'Maar ik was er tijdens de zomervakantie met onze twee kinderen al vaker geweest en kende het eiland. Mijn verhuizing was geen sprong in het diepe, wel een berekende investering. Voor een stuk was het de ontgoocheling die me hierheen dreef. Een tweede keer wilde ik niet met mijn hoofd tegen de muur lopen. Dit avontuur moest en zou slagen.'

Samen met haar zus Magda, die een achtergrond als chef-kok heeft, waagde ze de sprong. Ze kocht een toeristisch complex van veertig huisjes, een restaurant en een bar in het uiterste zuiden van Tenerife. *Westhaven Bay*, zoals Casa Rita oorspronkelijk heette, bevindt zich bovenop een vulkanische rots. Twintig meter lager ligt de Atlantische Oceaan. 'Aan deze locatie wen je nooit. Iedere dag opnieuw verbaas ik me over de schoonheid van het eiland', zegt Rita. 'De kleuren zijn mooier dan op de postkaartjes, de fauna en flora fenomenaal. Mijn tuin lijkt net een ruw maanlandschap. Er gedijen alleen maar cactussen. Eigenlijk is dat het verhaal van het leven op dit eiland: alles groeit hier moeizaam.'

Het langzame eilandgevoel staat in schril contrast met het toerisme, dat de afgelopen twintig jaar een *booming* business werd. Het gastenverblijf van Rita draaide op volle toeren. 'Ik heb altijd geprobeerd mijn eigen, Vlaamse stempel op de zaak te

drukken. Dat is het voordeel van mijn leeftijd en ervaring. Die persoonlijke aanpak loont: de meeste toeristen voelen zich bij ons vlug thuis. Heel veel gasten zijn overigens Belgen. Ik heb het altijd leuk gevonden om tussen al dat Spaans een mondje Nederlands te kunnen praten.'

Toch viel de eenzaamheid haar soms zwaar. 'Ik kom uit een hecht gezin van zestien kinderen en heb altijd graag veel volk rond mij gehad. Met het overwegend Vlaamse personeel bouw je weliswaar een band op en natuurlijk heb ik intussen mijn vriendenkring op Tenerife, maar het gevoel van verlatenheid is niet te onderschatten', zegt Rita. Ze is nooit meer aan een nieuwe relatie begonnen.

Twaalf jaar geleden vroeg ze haar dochter Nele - vandaag 34, toen een prille twintiger - om mee in het project te stappen. 'Je ervaring kunnen doorgeven aan je dochter, daar droomt iedere moeder toch van?'

Nele Messiaen was veertien toen haar ouders uit elkaar gingen. 'Een moeilijk moment. Maar als dochter van hardwerkende zelfstandigen ben je wat gewend. Ik was als kind al sterk op mezelf aangewezen en heb mijn eigen toekomstplannen voor ogen gehouden. Ik wilde communicatiewetenschappen studeren en mijn eigen dromen leven. Ik bleef bij mijn vader wonen in Kortrijk, maar bracht elke schoolvakantie door bij mijn moeder op Tenerife. Heerlijk vond ik dat dubbele leven. Zo heeft de liefde voor het eiland diepe wortels gekregen.'

Nadat ze was afgestudeerd, werkte Nele een tiental maanden in een benzinstation. 'Ik kreeg een telefoontje van mijn moeder. Ze stond voor een grote investering en vroeg me mee in de zaak te komen. Lang hebben mijn vriend Bart en ik niet getwijfeld. We waren jong en impulsief. We pakte een container met wat persoonlijke spullen en draaiden de sleutel van onze voordeur om. Deze kans konden we niet laten liggen. Bovendien waren Bart en ik ook echt van het zonnige eiland gaan houden.'

Met hun komst werd Casa Rita fors uitgebreid. 'Bart concentreerde zich op de bouw van een reeks luxeappartementen. Mijn moeder leerde me ondertussen hoe ik een hotel moest runnen. Dat had heel wat voeten in de aarde: ik kende amper het verschil tussen een mes en een vork. Maar al doende leerde ik het vak. Intussen is mama met pensioen en doe ik het bijna alleen. Al blijft mama achter de schermen meewerken. Ze kan het moeilijk loslaten: mama is na de scheiding met haar hotel getrouwd.'

Aanvankelijk dachten Bart en Nele zich in een eeuwige vakantiesfeer te nestelen. 'Maar die visie moesten we toch enigszins bijshaven', zegt Nele. 'We werken hier minstens twaalf uur per dag, zeven dagen per week. Op de zeldzame vrije momenten laat ik mijn werk niet los. Daartegenover staat dat de sfeer erg bijzonder is. Onze ploeg van vijftientig mensen is supergemotiveerd. De zon is er altijd en onze gasten zijn allemaal goed gehumeurd. Dat maakt het vele werken ontspannend. Ik

besef maar al te goed dat dit voor veel mensen een droomjob is.'

Die droom spatte vijf jaar geleden echter plots uit elkaar. 'Een parasolstok viel naar beneden en Bart wilde hem van tussen de rotsen halen. Maar de rots waarop hij balanceerde, brokkelde af en hij stortte vijftien meter naar beneden.' Sinds dat zware arbeidsongeval is Bart voor honderd procent invalide. Het duurde maanden voor hij opnieuw een beetje kon stappen.

'We zijn toen even naar België gekomen omdat we een zo goed mogelijke behandeling zochten. Het was een erg moeilijke periode en we dachten even om het over een andere boeg te gooien. Op zulke momenten mis je familie en goede vrienden om je heen. Maar ondanks die tegenslag zijn we teruggekeerd naar Tenerife om ons toch weer ten volle op de zaak te gaan concentreren. Het is ons leven.'

Zelf gaan Nele en Bart nog amper één keer per jaar naar België om familie en vrienden te bezoeken. 'Voor onze dochter Louise (6) is België een heus fantasialand vol dingen die ze nog nooit gezien heeft: koeien, varkens, treinen, maar ook bijvoorbeeld pretparken. Toen we in mei in België waren, heeft ze voor de eerste keer een echte regenbui meegemaakt. De foto's van haar met rubberlaarzen en een regenjas koestert ze nog altijd als een kostbare schat.'

Nele en Bart bekijken België nog altijd als hun thuisland maar of ze ooit terugkeren, is onzeker. 'Louise beschouwt Tenerife als haar thuis. Door het ongeval van Bart kunnen we waarschijnlijk geen tweede kind meer krijgen. En omdat Louise enig kind is, vind ik het extra belangrijk dat ze een stabiele thuis heeft. Eerlijk gezegd weet ik niet of ze zou kunnen aarden in België.'

'Bart en ik zouden op onze oude dag nog het liefst België met Tenerife combineren. Want er zijn ook nadelen aan de Afrikaanse manier van leven, zoals het rechtssysteem, het onderwijs, de gezondheidszorg. De mensen hier palaveren veel, terwijl wij willen dat het vooruit gaat. Dat is de West-Vlaamse werklust tegenover de *mañana*-mentaliteit.'

Soms missen moeder en dochter ook het rijke culturele leven van Vlaanderen. 'Zomerse evenementen, theater en muziek: de keuze op dit eiland is gewoon beperkter. In België ga ik met Louise naar Technopolis of naar de film. Dat heb je op Tenerife veel minder.'

Of Casa Nele ooit wordt omgedoopt tot Casa Louise? 'Nooit', klinkt het resoluut. 'Ik wil mijn dochter een brede kijk op de wereld meegeven. Er is meer dan het eiland waarop ze geboren is en ik hoop dat ze dat op een dag allemaal zal willen ontdekken. Negentig procent van de eilandbewoners is nog nooit op het vasteland geweest. De mentaliteit is daardoor soms nogal eng. Als je geen mogelijkheden hebt om af en toe het eiland te verlaten, is zelfs een idyllische plek als Tenerife maar triest.'

Eline Bergmans